

De col·laboració

El Sindicat i els Col·legis oficials

(Somni d'una nit d'estiu)

per

J. FONTBONA

UNA d'aquestes passades nits calitjoses, amb el defici propi del trobar-se entremig de llençols i matalassos, quan el cos cerca el descans a la completa tasca diària i el cervell necessita també el seu repòs, almenys aparent, mentre m'anava entrant aquell agradable estat de somnolència, al meu magí s'hi féu un garbuix de SINDICAT i de COL·LEGI i així penso que pesadament i pausada vaig arribar a quedar ben adormit, però l'òrgan principal del meu sistema nerviós en plena activitat somniadora: I estigué, no sé pas quant de temps, veient amb tota claredat el nostre estament mèdic formant un tot compacte sense cap enveja ni cap rivalitat, ple sí de coratge per a la lluita i la conquesta de la Ciència i de les seves reivindicacions collectives; tots ens sentíem fermament propicis a prestar el nostre personal ajut al company d'aquell necessitat i així, mentre la societat ens anava envoltant d'un sincer sentiment de veneració i respecte, nosaltres fèiem via enllà sota l'empar del SINDICAT que amb la força i la unió de tots ens responia a cadascun del benestar material en els malaurats dies en què qualsevulla dolença ens impossibilitava de procurar-nos, amb l'exercici de l'honrada professió, el pa de cada dia; que així mateix es preocupava del benestar dels nostres descendents; que també ens obria una porta quan en moments determinats per atzars de la vida poguéssim trobar-nos en una necessitat pecuniària; que ens substreia de l'explotació dels intermediaris en les obligades compres dels nostres estres de treball; que mirava de solucionar la penombra de la nostra vellesa; que ens cercava soplug davant els atacs immerescuts que de fora poguessin venir-nos i que en reunir-nos dins les parets del

seu Palau, Casal del Metge, enfortia encara més i més els creixents sentiments de companyonia, acabant per fer innecessària la tasca oficial dels Col·legis, ja que donada l'estructuració sindical, els afers alguna vegada sorgits del si collectiu eren fàcilment resolts per la llei humana del mutu respecte i ja sobraven estatuts i lleis coercitives; vivíem en ple gaudi dels drets de l'home i el Col·legi, per tant, només com una delegació de la mutualitat, s'havia de limitar a ésser el nostre mitjà de comunicació amb l'Estat i amb els poders constituïts.

Em delectava, doncs, veient en el meu somni al SINDICAT com el nostre poder *intrínsec* i al Col·legi, mentre el món visqui sota l'imperi de les lleis humanes, com el nostre poder *extrínsec* tan sols manejable per nosaltres mateixos.

Els codis deontològics restaven escrits de record d'antiquari, per tant, que els drets i els deures professionals no teníem necessitat de llegir-los en les taules de la llei perquè els vivíem constantment sense cap esforç.

No hi cabia davant d'un organisme professional amb tal personalitat denigrar els seus components mitjançant oficials obligatorietats de col·legiacions, mutualismes i estatutismes que nosaltres voluntària i ben a graciament sabíem imposar-nos.

.....
.....

Filtrant-se ja la claror del matí per la balconada de la meva cambra, em desperto ple de joia relligant el somni tingut. Damunt la tauleta de nit, mentre vaig desperesant-me veig una col·lecció dels darrers Butlletins del Col·legi oficial de metges de la província de Barcelona, n'agafo un,